

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 20CoP/70/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1720201607
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 04. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Králová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1720201607.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Královej a členov senátu JUDr. Nadeždy Wallnerovej a JUDr. Ivany Jahnovej vo veci starostlivosti súdu o maloletého: TO. E., U. N. XX.XX.XXXX, R. Z. G., zastúpený opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Pezinok, odbor sociálnych vecí, so sídlom Moyzesova 2, Pezinok, dieťa rodičov: G. - G. C., U. N. XX.XX.XXXX, R.: R. X, D., K. O. - D. Q., U. N. XX.XX.XXXX, R.: R. - N., zastúpený G. R., R.: M. XX, Ž., o návrhu otca na úpravu styku, za účasti Okresnej prokuratúry Pezinok, so sídlom Šenkvičná cesta 5, Pezinok, na odvolanie otca voči rozsudku Okresného súdu Pezinok, zo dňa 22. marca 2022, č. k. 12P/141/2020-280, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Pezinok, zo dňa 22. marca, č. k. 12P/141/2020-280 p o t v r d z u j e .

II. Žiaden z účastníkov n e m á n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Pezinok rozsudkom zo dňa 22. marca 2022, č. k. 12P/141/2020-280 rozhodol tak, že návrh otca na úpravu jeho styku s maloletým synom zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že návrhom doručeným súdu prvej inštancie dňa 23.09.2020 žiadal otec o úpravu styku s maloletým synom tak, že otec bude oprávnený stretávať sa s maloletým synom každú sobotu v čase od 8:00 hod., kedy si maloletého prevezme od matky v mieste jej bydliska, do 19:00 hod., kedy maloletého matke odovzdá, a počas letných prázdnin nepretržite 1 mesiac, v prípade iných prázdnin trvajúcich viac ako jeden deň, sa čas s otcom a matkou rozdelí vyvážené na dni. Otec tiež žiadal, aby súd prvej inštancie maloletému ustanovil opatrovníka, ktorý bude podľa potrieb koordinovať výkon komunikácie medzi otcom a synom podľa ich voľby a o výkone informovať matku maloletého, opatrovník bude ustanovený na dobu 5 rokov. Otec súčasne požadoval, aby súd prvej inštancie limitoval matku pri zasahovaní do komunikácie medzi synom a otcom. Svoj návrh otec odôvodnil tým, že Okresný súd Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 38P/6/2012 zo dňa 28.02.2012, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 11CoP/266/2013 zo dňa 22.10.2013, rozhodol za súhlasného vyhlásenia rodičov o priznaní jeho statusu otca voči maloletému, maloletého zveril do osobnej starostlivosti matky, ktorá ho má zastupovať a spravovať jeho majetok, a určil výšku výživného. Styk otca so synom neupravil a matku zaviazal informačnou povinnosťou. Uviedol, že protinávrh matky s cieľom obmedziť eventuálne zakázať styk otca s maloletým súd zamietol. Otec zdôraznil, že za 9 rokov syna ani raz osobne nevidel, nemôže s ním telefonovať a jeho korešpondencia pre syna končí rukou matky v kontajneri. Dodal, že dňa 05.11.2020 končí otcovi výkon trestu odňatia

slobody a prechádza do civilného života, v ktorom vynaloží maximálne úsilie na to, aby vynahradil a sanoval škody napáchané osobami, ktoré sytia, šatia a ubytovávajú syna. Ako otec má eminentný záujem a snahu venovať sa svojmu synovi, preto je podľa neho nevyhnutné aby súd explicitne vymedzil, čas a spôsoby, kedy a aký spôsobom spolu otec, so synom môžu tráviť čas a komunikovať podľa ich osobnej voľby a bez akejkoľvek cenzúry matky či tretích strán.

3. Súd prvej inštancie právne posúdil vec podľa čl. 5, § 36 ods. 1, § 24 ods. 4, § 25 ods. 2, § 26 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o rodine“) a uviedol, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že otec nie je schopný v súčasnosti a v blízkej dobe nebude môcť absolvovať rodičovské poradenstvo, bez ktorého súd nemôže vo veci rozhodnúť. Uviedol, že rodičia, ako i maloletý boli zaradený do sociálneho poradenstva, za účelom nadviazania kontaktu otca s maloletým synom, ktorého osobne otec videl až po ukončení VTOS, teda je prirodzené že maloletý nepozná otca, nikdy predtým ho nevidel (narodil sa, keď bol otec vo VTOS), preto bolo nevyhnutné, aby odborným a sociálnym poradenstvom, postupnými krokmi sa začal vzťah otca a syna bol naštartovaný. Súd prvej inštancie uviedol, že rodičia i maloletý sa tohto poradenstva zúčastňovali, sanácia nebola ukončená, z dôvodu zdravotného stavu otca a jeho následného vzatia do väzby. Podľa súdu prvej inštancie je pochopiteľné, že v súčasnosti, z uvedených dôvodov nemôže pokračovať v sanácii vzťahu otca a syna, keďže maloletý vníma celú situáciu veľmi citlivo, po dvoch sedeniach odmietal sa podrobovať návšteve Centra pre rodinu a deti v Pezinku, bolo by v rozpore so zdravým vývojom maloletého, aby predmetná vec bola na súde neskončená, do doby kým otec nebude schopný absolvovať poradenstvo, maloletý by bol v neistote - navyše nie je dnes isté, ako dlho bude otec vo väzbe - čo je v príkrom rozpore so záujmom maloletého syna. Súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia zdôraznil, že je dôležité, aby bolo výchovné prostredie maloletého zastabilizované, aby okolie zohľadňovalo jeho názor na to, či a v akom rozsahu sa v budúcnosti s otcom bude stretávať. Dodal, že otec má právo so svojim synom sa stretávať, avšak pri rozhodovaní súd prvej inštancie musel zohľadniť všetky špecifiká prejedávanej veci. Súd prvej inštancie v zmysle Medzinárodných dohovorov o právach maloletých detí zohľadnil názor dieťaťa, dlhodobé prekážky na strane otca, prečo sa s maloletým synom nestretával. Podľa súdu prvej inštancie maloletý je vo veku, kedy si vie formulovať svoje názory a musí sa na názor dieťaťa prihliadať. Zdôraznil, že právo rodiča v tomto konkrétnom prípade nemôže byť z hľadiska spravodlivosti nadradené právu maloletého dieťaťa. Keďže otec sa domáhal, aby bol ustanovený sprostredkovateľ pri asistencii stretávania sa a súd prvej inštancie tento návrh z dôvodov hore uvedených zamietol, nie je dôvod aby sa otázkou sprostredkovateľa v tomto konaní zaoberal. Súd prvej inštancie uviedol, že otec sa svojich práv môže domáhať, keď bude môcť absolvovať mimosúdne poradenstvo, čo v tomto období nie je možné realizovať z dôvodov na strane otca. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 52 Civilného mimosporového poriadku, podľa ktorého žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak.

4. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal otec v zákonnej lehote odvolanie, keďže podľa jeho názoru súd prvej inštancie svoje odôvodnenie v rozsudku opiera o tvrdenie vyslovené na pojednávaní dňa 22.03.2022, že je nevyhnutné vo veci rozhodnúť už na tomto pojednávaní z dôvodu, že sa jedná o reštančnú vec a v druhom rade vyslovuje, že konanie by sa neúmerne predlžovalo. Otec namietal, že zvukový záznam z pojednávania dňa 22.03.2022 je zostrihnutý, pretože nezachytáva otvorenie pojednávania vo veci úpravy styku. Podľa otca, zákonná sudkyňa súdu prvej inštancie dňa 22.03.2022 viedla vytýčené pojednávanie krajne nedôstojne a v rozpore so zákonom. Tiež otec namietal, že po vstupe do pojednávacej miestnosti boli už procesné strany - kolízna opatrovníčka a prokurátorka v pojednávacej miestnosti. Podľa otca, v zápisnici o pojednávaní zo dňa 22.03.2022 sa síce uvádza, že pojednávať sa začalo o 08,30 hod. avšak tento údaj nezodpovedá skutočnosti, je zavádzajúci. Následne sa otec vyčerpávajúcym spôsobom vyjadril k jednotlivým bodom odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie. K 2.bodu odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie otec uviedol, že preukázal v súdnom konaní na Okresnom súde Bratislava III, že sa sám od seba hlásil k synovi, a že vyvolal súdne konanie o určenie otcovstva, ktoré matka maloletého vedome neuviedla do rodného listu dieťaťa. Zdôraznil, že ak chcel reálne prejavovať svoj záujem o dieťa v čase svojho pobytu vo VTOS a nadviazať minimálne oficiálny korešpondenčný kontakt, musel prekonávať neochotu matky maloletého, ktorá ho nechcela o ničom informovať ohľadne dieťaťa, pričom príslušný kmeňový ústav na výkon trestu odňatia slobody v rámci ZVJS vyžaduje preukázanie vzťahu otca maloletého ku konkrétnej osobe - dieťaťu v zmysle § 116 OZ, resp. v zmysle zákona o VTOS. Otec v tejto súvislosti poukázal na to, že konanie, ktoré otec maloletého vyvolal vo veci určenia otcovstva bolo z jeho strany logickým a nevyhnutne realizovaným

krakom, aby mal práva rodiča a mohol mať nárok byť minimálne informovaný o svojom dieťati zo strany matky. K 3. bodu odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie týkajúceho sa toho, že matka maloletého prejavila súdu písomný, ako aj ústny nesúhlas so stretávaním sa otca s maloletým na podklade návrhu na úpravu styku s maloletým, ktorý dôvodila obsahom znaleckého posudku vypracovaného Q. D.. G., otec uviedol, že matka maloletého zjavne pozabudla na to, že sa sama rozhodla mať s navrhovateľom dieťa. Uviedol, že nikto ju do vzťahu s navrhovateľom nenútil, určite nebola znásilnená a keď sa rozhodla mať pohlavný styk s otcom maloletého, musel jej niečím imponovať. Dodal, že dokonca predtým žila 7 rokov s navrhovateľovým E. A. Q., ktorého opustila hneď potom, čo sa mu stal úraz a zostal pripútaný k invalidnému vozíku. Ďalej otec namietal, že ustanovený Q. D.. G. nerešpektoval jeho odmietnutie, že sa nemieni podrobiť znaleckému skúmaniu, keďže uvedené zapísal do svojho úradného záznamu, no i napriek tomu bez reálneho vyšetrenia vypracoval na otca maloletého znalecký posudok. Podľa otca znalec preukázal týmto konaním, že nie je kompetentnou osobou k vypracovaniu posudku na otca maloletého. K vyjadreniam matky, že maloletý má strach z otca, že sa nechce s ním stretávať, že je voči nemu negatívne naladený, otec uviedol, že sa so synom nikdy nevidel, nepôsobil na maloletého negatívne, a teda nemôže mať maloletý zlú skúsenosť. Je podľa otca zrejmé, že tvrdenie maloletého a jeho vnútorné nastavenie tak, ako bolo sprostredkované ÚPSVaR CDR k otcovi neodráža realitu, pričom ak by v predchádzajúcom období dochádzalo medzi rodičmi maloletého k nezhodám a záťažovým situáciám, tak tieto by za žiadnych okolností maloletý nedokázal zachytiť, a teda ani zapamätať. Otec má za to, že maloletý sa narodil v čase, kedy jeho otec už vykonáva trest odňatia slobody, a preto nemohol negatívne vplývať na maloletého. Otec uviedol, že preukázateľne posielal okrem výživného maloletému cez ruky matky pohľadnice, kresby, omaľovanky, aby svojho syna potešil. Podľa otca je namieste potrebné skúmať, či vyjadrený názor maloletého je skutočne jeho názor, a aké je jeho reálne vnútorné rozpoloženie a cítenie voči otcovi, alebo či sa v danom prípade nejedná iba o podsunutý názor zo strany matky alebo inej osoby, ktorý si musel maloletý osvojiť. Podľa názoru otca maloletý uvádza tvrdenia, ktoré nemôže mať z vlastnej hlavy, ale len od matky, pričom táto uviedla na pojednávaní, že sa o otcovi so synom nerozprávajú. Ďalej otec uviedol, že podľa neho vydané uznesenie súdu vo veci nariadenia povinnosti rodičov G. F. E. zúčastniť sa rodičovskej terapie v Centre pre deti a rodiny Pezinok v trvaní 30 hodín so zameraním nadviazania kontaktu otca so synom nebola len povinnosťou rodičov, ale hlavne povinnosťou zo strany kolízneho opatrovníka tieto terapeutické stretnutia zrealizovať riadne, včas a vytvoriť podmienky na zrealizovanie príkazu súdu. Neobstoja podľa neho vyjadrenia zákonnej sudkyne, že kolízny opatrovník nemal potrebné personálne kapacity na zrealizovanie nariadenej terapie, pretože ako sudkyňa sama uviedla, že tento prípad je ojedinelý a veľmi špecifický, a preto tento prípad má aj prednosť pred inými prípadmi. (rovnako tak ako v trestných veciach majú väzobné veci prednosť pred neväzobnými). Otec uviedol, že v rámci mailovej a telefonickej komunikácie s kolíznym opatrovníkom sa viac ráz dožadoval naplnenia realizovania terapeutických stretnutí v predpísanom rozsahu 30 hodín, pričom na pojednávaní dňa 22.03.2022 odznelo z vyjadrení kolízneho opatrovníka, že rodičia spolu s maloletým absolvovali spolu 5 sedení cca 1 hodinu každé sedenie s tým, že rodičovské sedenia nemohli byť ukončené v rozsahu 30-ich hodín z dôvodu hospitalizácie otca a uvalenia väzby na jeho osobu. Podľa otca, zástupkyňa kolízneho opatrovníka G.. L. na pojednávaní dňa 22.03.2022 účelovo fabulovala, keď tvrdila, že jeho hospitalizácia v UNB Bratislava alebo neskôr v NÚSCH Bratislava zasahovala do plánovanej terapie, a že zabránila vykonať nariadenú rodičovskú terapiu v rozsahu 30-tich hodín. V tejto súvislosti uviedol, že podľa doložených prepúšťacích správ jednotlivých kliník je zrejmé, že hospitalizácie sa realizovali v období od 10.02.2021 do 30.04.2021, teda ešte v čase kedy nebolo súdom vydané uznesenie o nariadení rodičovskej terapie, a že podľa obsahu mailovej komunikácie splnomocneného zástupcu s G.. L. je zrejmé, že táto odmietla poskytovať informácie vo veci realizácie plnenia nariadenia súdu terapeutických stretnutí s tým, že ona dostatočne informuje otca maloletého o plánovaných úkonoch zo strany kolízneho opatrovníka. Otec uviedol, že viac ráz mailovo a telefonicky oslovil aj D. Y. C. o zahájenie súdom nariadenej rodičovskej terapie, avšak odpoveď od kolízneho opatrovníka bola neurčitá, podmieňujúca ich vnútornými interpersonálnymi vzťahmi a pseudosystémom ich činnosti. Otec je presvedčený, že kolízny opatrovník prispôboval svoje správy tak, aby v konečnom dôsledku poslúžili na ospravedlnenie z porušenia súdom uloženej povinnosti vykonať terapiu v predpísanom rozsahu. Otec maloletého preukázateľne urgoval zahájenie terapií, ale bezvýsledne. Podľa otca je preukázané, že za obdobie od 09.06.2021 (od zadania veci opatrovníkom do Centra pre deti a rodiny) do 22.03.2022 vykonali 5 stretnutí po 1 hodine a keď opatrovník zistil, že nedokáže zorganizovať terapeutické stretnutia, vypracoval účelovú správu zo dňa 07.10.2021, že maloletý sa nechce stretávať s otcom. Podľa otca je zo zvukového záznamu zrejmé, že zákonná sudkyňa pôsobila nielen vo funkcii sudkyne, ale aj obhajkyne kolízneho opatrovníka vo veci vyvinenia sa z porušenia súdom uloženej povinnosti. Otec maloletého trvá na tom, aby sa realizovalo znalecké dokazovanie nezávislou znaleckou organizáciou z

odboru zdravotníctva, odvetvie psychológia, skúmaním jeho duševného stavu. Súčasne otec maloletého dodáva, že už za danej prítomnosti množstva procesných anomálií, ktoré sa v priebehu pojednávania vyskytli vo vzťahu k úprave styku otca k maloletému vyvstal naliehavý právny záujem skúmať znalecky aj maloletého tou istou formou ako otca, aby sa zistilo kto viktimizoval maloletého a z akého dôvodu. Otec k 17. bodu odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie uviedol, že v tomto bode je podľa neho uvedený chybný zápis, nakoľko bolo žiadané, aby sa realizovalo znalecké dokazovanie nezávislou znaleckou organizáciou z odboru zdravotníctva, odvetvie psychológia, skúmaním jeho duševného stavu a nie psychiatria. Nepripustenie znaleckého dokazovania súdom považuje otec za neochotu súdu sa vysporiadať s nezodpovedanými otázkami v tomto konaní vzťahujúcimi sa na povahu predmetu sporu. Otec uviedol, že si je vedomý svojho súčasného statusu a čo tento status so sebou prináša, ale to ešte neznamená, že sa nechá nezákonným postupom a rozhodovaním súdu deklasovať z rodičovských práv za zjavného stavu konvalidácie, pretože právo sa nemôže zakladať na nepráv. Otec je toho názoru, že súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie vo veci samej a ani sa náležitým spôsobom nevysporiadal s rozpornými tvrdeniami strán konania, pričom nevenoval dostatočnú pozornosť na vyriešenie sporných otázok, ktoré majú podstatný význam pre posúdenie veci. Otec považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za predčasné, ktoré znevýhodňuje otca maloletého, čo do budúcich vyhládok jeho úspešnosti v spore. Otec poukázal na to, že nebol v čase rozhodovania tohto súdu právoplatne uznaný za vinného, a preto sa stále na jeho osobu vzťahuje prezumpcia neviny. Na základe vyššie uvedeného navrhol odvolaciemu súdu, aby po preskúmaní namietaných skutočností zrušil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a vrátil mu vec na nové prejednanie a rozhodnutie, a zároveň v celom rozsahu mu priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %.

5. Kolízny opatrovník vo vyjadrení k odvolaniu otca uviedol, že sa pridržiava svojho odporúčania na pojednávaní zo dňa 22.03.2022, aby sa návrh otca na úpravu styku zamietol a odporúča potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie.

6. Matka vo vyjadrení k odvolaniu otca uviedla, že súhlasí s rozhodnutím súdu prvej inštancie.

7. Odvolací súd preskúmal vec, v ktorej nie je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 65 a § 66 Civilného mimosporového poriadku), túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keď pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem,) a dospel k záveru, že odvolanie otca nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 26. 04.2023 (§ 378 C. s. p., § 219 ods. 3 C. s. p.). O termíne verejného vyhlásenia rozsudku bola matka, otec, zástupca otca a súčasne kolízny opatrovník, upovedomení zákonným spôsobom.

8. Ak súd rozhoduje o úprave styku rodičov s dieťaťom, musí zohľadniť tú skutočnosť, že obidvaja rodičia majú právo na osobnú starostlivosť o dieťa zásadne v rovnakej miere, tomu zodpovedá aj právo dieťaťa na starostlivosť obidvoch rodičov. Ak teda súd zverí dieťa do osobnej starostlivosti jedného z rodičov, potom by malo byť dieťaťu umožnené stýkať sa s druhým rodičom v takej miere, aby bola táto zásada čo najviac naplnená. (nález Ústavného súdu ČR z 15. marca 2016, sp. zn. III. ÚS 2298/15).

9. Podľa čl. 41 ods. 4 ústavy starostlivosť o deti a ich výchova je právom rodičov; deti majú právo na rodičovskú výchovu a starostlivosť. Práva rodičov možno obmedziť a maloleté deti možno od rodičov odlúčiť proti vôli rodičov len rozhodnutím súdu na základe zákona. Rodičovské práva a povinnosti patria obidvom rodičom. Ak rodičia žijú v manželstve, predpokladá sa, že svoje deti vychovávajú v zásade na základe vzájomnej dohody a v záujme maloletých detí. Zákon o rodine úpravu výkonu rodičovských práv a povinností rieši v určitých špecifických situáciách osobitne, tak ako to predpokladá čl. 51 ods. 1 ústavy. Zákon o rodine preferuje dohodu rodičov pri výkone rodičovských práv a povinností (§ 24 ods. 2, § 25 ods. 1, § 35 a § 36 ZR). Až keď nedôjde k dohode rodičov o výkone rodičovských práv, rozhodne o ich výkone súd, vždy však s prihliadnutím na záujem maloletého dieťaťa. Ústavný súd už vo svojom rozhodnutí sp. zn. PL. ÚS 26/05 vyslovil právny názor, že právna úprava styku rodičov s ich maloletými deťmi nevedie k obmedzeniu práv rodičov, ale práve naopak, prostredníctvom tejto úpravy sa prispieva k ich garancii, a preto nemôže byť v nesúlade s čl. 41 ods. 4 ústavy (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31. marca 2010, č. k. I. ÚS 120/2010-15).

10. Podľa § 26 ZoR, ak sa zmenia pomery, súd môže aj bez návrhu zmeniť rozhodnutie o výkone rodičovských práv a povinností alebo dohodu o výkone rodičovských práv a povinností.

11. Podľa článku 3 Dohovoru o právach dieťaťa (ďalej len „Dohovor“), záujem dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri akýchkoľvek postupoch týkajúcich sa detí, či už vykonávaných súkromnými zariadeniami sociálnej starostlivosti, súdmi, správnymi alebo zákonodarnými orgánmi.

12. Štáty, ktoré sú zmluvnými stranami tohto Dohovoru, sa zaväzujú, že zabezpečia dieťaťu ochranu a starostlivosť nevyhnutnú pre jeho blaho, pričom budú brať ohľad na práva a povinnosti jeho rodičov, zákonných zástupcov alebo iných jednotlivcov právne za dieťa zodpovedných a urobia všetky potrebné zákonodarné administratívne opatrenia.

13. Štáty, ktoré sú zmluvnými stranami tohto Dohovoru, sa zaväzujú, že zabezpečia, aby inštitúcie, služby a zariadenia zodpovedné za starostlivosť a ochranu detí zodpovedali normám stanoveným kompetentnými úradmi, zvlášť po stránke bezpečnosti a ochrany zdravia, počtu a kvalifikácie personálu, ako aj kompetentného dozoru. Záujem dieťaťa teda stojí nad všetkými inými záujmami, vrátane záujmu rodiča. V konaniach, kde sa rozhoduje o výkone rodičovských práv a povinností, konať v záujme dieťaťa znamená brať do úvahy, najmä napĺňanie jeho potrieb, istoty, spokojnosti, bezpečie, vyplývajúce z citových väzieb a vzťahu dieťaťa k oboj rodičom.

14. Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie nariadil rodičom a maloletému výchovné opatrenie spočívajúce v povinnosti zúčastniť sa rodičovskej terapie v Centre pre deti a rodinu v Pezinku v trvaní 30 hodín (nadviazať kontakt otca s maloletým synom) a súčasne súd uložil rodičom povinnosť túto terapiu absolvovať. Zo záverečnej správy Centra pre rodiny pre deti a rodiny v Pezinku vyplýva, že sa podarilo absolvovať iba 5 stretnutí s G. F., pričom zo strany Centra pre deti a rodiny uviedli, že vnímajú u maloletého Tomáša aktuálne výrazne preťaženie a stále výraznejšie nevoľu až odpor zaoberať sa témou možných stretnutí s D. Q.. Konštatovali, že situácie je pre maloletého neprirodzená, stresuje a zneisťuje ho. Maloletý sa bojí, že by ho D. Q. zobral a musel by byť u neho, myslí si, že D. Q. je zlý, a nechce sa už o ňom rozprávať, pretože rozhovory o D. Q. a celá situácia mu idú na nervy. Konštatovali, že F. jednoznačne na všetkých piatich stretnutiach verbalizoval svoj postoj k prípadnému stretávaniu sa s D. Q. tak, že sa s ním nechce stretnúť, pričom tiež neverbálnou komunikáciou a jej prejavmi prezentoval, že mu je táto téma nepríjemná. F. postoj a stretávanie sa s D. Q. je teda výrazne negatívny respektíve odmietavý. Zároveň uviedli, že ďalšie stretnutia s rovnakým obsahovým zameraním by už mohli byť vnímané ako psychický nátlak na maloletého, čo by sa mohlo negatívne odraziť na jeho duševnej pohode a zdraví, čo však nie v najlepšom záujme maloletého. Rešpektujúc právo maloletého na prejavenie názoru majú za to, že nie je vhodné tlačiť na maloletého F. a k zmene postoja k styku s D. Q.. V závere odporučili, že na zmenu postoja potrebuje maloletý dostatok času respektíve toľko času, koľko si maloletý sám určí v súlade s jeho prežívaním, čo by mal D. Q. empaticky akceptovať. V súvislosti s tvorbou identity je pre maloletého aktuálne najdôležitejšia informácia, že jeho biologický otec sa o neho zaujíma, ak chce sa s ním stretávať.

15. Z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie teda vyplýva, že toho času sa nepodarí absolvovať ani nariadené výchovné opatrenie nariadené súdom prvej inštancie, hlavne z dôvodu, že G. F., ktorý svojho biologického otca nikdy nevidel v súčasnosti k nemu prežíva odmietavý postoj a z hľadiska predchádzajúcej realizácie výchovného opatrenia ani nejaké nadviazanie kontaktu toho času nie je reálne možné. Odvolací súd si v tejto zložitej situácii dovoľí konštatovať, že napriek tomu, že je prirodzené, že otec má záujem na stretávaní sa so svojim synom je nepochybné, že nie každú situáciu vie súd vyriešiť tak, aby to bolo správne, nakoľko na jednej strane je správne, aby sa postupne nadväzoval kontakt otca s maloletým synom, avšak na druhej strane však je ťažké a toho času nereálne nadviazať zo strany maloletého syna bezprostredný a pozitívny kontakt so svojim biologickým otcom, a to aj s prihliadnutím na skutočnosť, že otec bol odsúdený za násilnú trestnú činnosť voči matke maloletého a v podstate z dôvodu niekoľkoročného výkonu trestu odňatia slobody sa im nikdy nepodarilo nadviazať vzájomný kontakt. Je pravdou, že otec si svojou protiprávnou činnosťou spôsobil to, že svojho maloletého syna nikdy nevidel, a preto sa nemohol aktívne zúčastniť na jeho výchove. Preto dnes, po rokoch a bez predchádzajúceho a postupného nadviazania vzťahu medzi maloletým a jeho biologickým otcom, nie je možné začať realizovať styk otca s maloletým, tak ako to otec v rámci svojho návrhu požaduje. Tak, ako už odvolací súd uviedol vyššie túto situáciu naozaj nie je možné vyriešiť prostredníctvom konkrétnej úpravy styku otca s maloletým synom, ale skôr postupným

usmerňovaním maloletého a prostredníctvom nariadených výchovných opatrení, za pomoci ktorých by sa mohol postupom času vytvoriť určitý vzťah medzi otcom a maloletým synom. Na základe uvedeného je potom možné konštatovať, že súd prvej inštancie sa vysporiadal so všetkými dôvodmi uvedenými aj v rámci podaného odvolania, nakoľko otec v rámci podaného odvolania neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by neboli známe už súdu prvej inštancie v čase jeho rozhodovania, a preto možno uzavrieť, že otec v rámci svojho odvolania neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by mohli pre neho privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku ako vecne a právne správny s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

16. Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva účastníka na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument účastníka nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo (porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike /sťažnosť č. 59102/08/, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č.k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.6.2009, sp.zn. 5 M Cdo 8/2008).

17. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378, § 219 ods. 3 C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedoplňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené účastníkmi konania na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; účastníci, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesol žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk, by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

18. O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ustanovením § 52 C.m.p. tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania, pretože ide o konanie, ktoré bolo možné začať aj bez návrhu.

19. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011, § 393 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 Ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).